

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 38. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628226784/facsimile.pdf (tilgået 24. januar 2022)

Anvendt udgave: Barbara

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

i hans Bryst, da han under Orgelpibernes jublende Læg gik ud af Kirken. Solens Straaler brødes i ulige lange Stubbe mellem de vældige Piller i det tredelte Kirkeskib. Herligt opbygget traadte han ud i Stimmelen ved Taarnets Fod. Da stod hans Vilje lige saa raak som Spåret, der højt over hans Hoved spændte og strakte sig mod Himlen.

Men en lille Snigtanke i sit Hjerte havde han i denne Stund ikke anset. Næmlig, at det ikke var *alt* i Staden, der lige stærkt havde holdt ham tilbage. At der ovenikøbet var noget, der stødte ham lidt bort. Det var Lucie Gemynter, en honnet og holden Købmands Datter.

Hun havde en Tid gefallet ham særdeles, og han havde tænkt, at dette måske kunde føre vidt. Men saa var Lucie selv saa altfor meget kommet paa den samme Tanke, ja, hun havde vist sig saa dødsens forlibt, at Poul Aggersøe var begyndt at vende sig bort fra hende. Thi hun plagede ham med sin Bestændighed og med sine Sentiments, der hurtig blev ham en Melodi, han kendte altfor godt. Han gjorde sig Selvbehjælpelser derover, men det stod ham kun altfor klart, at han ikke havde hende kær. For hun var som en Efeu, der vilde sno sig opad ham, som omkring en Stamme, og ganske dække ham med sin Hengivenhed. Men han ønskede det ikke. Han vilde kun være sig selv, Poul Aggersøe, og følte andres Affektion som en Byrde og som en Hæmning.

Lucie græd den Dag, han rejste, og han var glad og lettet da Skibet stod Bomløbet ud, og han ikke saa hende mere. Overfarten forløb vel og var kun stormfuld paa Sidstningen, da de nærmede sig deres Mål. Hr. Poul havde endaa Glansen af Københavns Spir og Taarne i Øjnene den Dag, de fik Land i Sigte. Men hin lurvede Morgen, da han første Gang saa Thorshavn - - ja, det var ikke længere siden end i Gaar, skønt det forekom ham en Evighed siden - da var det, som om baade Mod og Glæde var blevet sugtet ud af hans Hjerte.

Her gik han i Regnen mellem frønnede og daarligt tjærede Træhuse. Han kunde ikke holde ud hele Tiden at sidde inde i Præstegaarden. Hans Vært og Kollega, Wenzel Heyde, var Magister og en lærd Mand, men da Hr. Poul var begyndt at komme ind paa theologiske Materier og lægge for Dagen, at ogsaa han var bevandret i Lærdommen, havde det været som om Mag. Wenzel blev forstemt derover. Han var ellers ikke uvenlig, men sagde dog ikke meget, og i hans vandblaa Øjne kom altid Skyg-

ger, som om han uafslædig blev fortrædiget og forurettet af baade synlige og usynlige Ting.

Hr. Poul vilde gerne træffe sin Føresatte, Provsten Anders Morsing, men han var inde paa Næs paa Østerøen. Hr. Poul talte om at rejse ind til ham, men alle forsikrede, at det var spildt Møje, thi Provsten vilde sikkert komme til Havnen om faa Dage.

Hvad i Himlens Navn kunde Hr. Poul da gøre? Fogeden og Sorenskriveren havde han alt gjort sin Opvartning, Fogeden var en kalkunsk forhenværende Toldskriver, Sorenskriveren en Knark, en Sørling og en Altsist, hvem han i alle Maader var uegig mod, Løgmanden, der gæstererede i Havnen, var en blid men tørstig Okse, der gik sine egne stille Veje, Handelsforvalteren en Gavfab, gamle Armgard og gamle Ellen Katrine med Krykken — ak Herre Jemini! Og ellers? Aa, Gud, aa Gud . . . i Thorshavn! Eller i Havnen, som alle sagde.

Og dog, hver Gang Hr. Poul tog sin sorte vandtunge Hat og traadte ud i den evige Regn, skete det med et lille Haab om, at der dog omsider skulde times ham et eller andet lyst og leende, en Glæde i Mørket. For han vidste, at ogsaa her, et eller andet Sted i denne Labyrinth af snævre Gyder, Gaardepladser og Møddinger, maatte der være en Vraa, hvor Skønhed og Øjenlyst havde til Huse. Han kunde ikke nægte for sig selv, at han gerne gad set hende igen — Enken paa hans eget Kald. Ikke at han havde særlige Intentioner, Gud bevare ham derfor! Han saa allerede, hvilken farlig Konstellation Skabnen havde bragt tilveje mellem ham og hende. Men samtidig med, at det gjorde ham urolig, var det ogsaa en lille Glæde for ham i denne Kummerlighed. Hans Tanker legede med Barbara. Maaske var hun endda ikke saa straalende. Men — naar Solen er gaaet ned, faar Stjernerne Glans.

Det blev Hr. Wenzels Kone, Anna Sophie, der uventet kom ham til Hjælp. Da han ud paa Dagen igen belavede sig paa at gaa, spurgte hun ham, om han havde gjort Visit hos Mme. Salling, hans Førgængers Enke. For det troede hun dog alligevel . . .

Detto var en af de mange Ting, som Hr. Wenzel i Dagens Løb stodte sig paa. Hans Kinder begyndte at blusse, Øjnene lyse hjælpeløse og krænkede.

— Hr. Poul, sagde han, maa vel selv afgøre, hvad han finder passende. Hvad Barbara . . . Mme. Salling angaar, er intet blevet skjult.